

razvilo iz te vere tudi staro dedno pravo, vsled katerega je dedoval samo najstarejši sin. Ta je bil v obitelji svečenik, sodnik, kralj. Sčasoma so se začele obitelji družiti v večje organizme, a sveto so čuvale vsaka svoje rodbinsko verstvo; te stare rodbine so bile pozneje t. zv. patricijske rodbine. Ker po njih verovanju niso dedje trpeli nobenega tujca, zato je bil odpor patricijev proti plebejcem, ki so se pozneje priselili, tako velik. Torej zadnji vzrok tem bojem je tičal v veri. Tako bi bilo torej — po mnenju Fustelovem — vse kulturno življenje starih Arijev imelo svoje prve korenine — v grobovih.

Ali segam predaleč nazaj po dokaze za svojo trditev, ali so ti moji dokazi le dozdevni? Ozrem

se edinole še v krščanske katakombe, ki je iz njih prva Cerkev zajemala silno moč in jo zajema še zdaj, in menim, da sem podprl popolnoma svoje dokazovanje.

Kolikokrat se je vresničil vzklik: „Ex ossibus ultor!“ (Vergil, Eneida, IV), t. j. iz kosti, iz groba bo vstal osvnetnik! Izpolnjuje se prerokovanje Gregorčičevo o grobu hajdukovem:

„Tam spi hajduk, — on mirno spi,
a duh njegov živi, budi;
množé borilcev se vrsté,
gorjé ti bo, Turčin, gorjé!

A bodi dovolj.

Tudi iz naših grobov bo vzkliklo novo življenje!

Mladini.

Zložil Anton Medved.

O mladina, zdrava kakor ptič,
na perutih naglega mišljenja
kvišku se tvoj smeli duh popenja,
vrtoglavice ne čuti nič.

Pred teboj se kakor morska plan
širi dela nepregledno polje.
Uma plamenica, sila volje
prerokujeta ti velik dan.

In mi stari gledamo naté,
čudimo se tvoji moči mladi,
za teboj bi radi in neradi
strah in up nam polnita srce.

Strah in up, a brez voščila ne:
naj bi tvoja moč nam dan prinesla
Tvojim rokam prepustimo vesla,
jadra, sidro — le krmila ne.

Jesen.

Zložil Anton Medved.

S planin je v mirno stajo
prignal pastir ovce,
sinice ščebetajo,
drevesa rumene.

Zarano čez poljano
prisopla je jesen,
odeta v mrzlo slano,
po svoj bogati plen.

Pod medlim solnčnim bleskom
vse rožice mrjo
in višnjevimi podleskom
naročajo v slovo:

O trate zadnji sini,
cvetite dolgo še!
Zvestobe ste spomini,
pokore same ne.

Ko v novo se zelenje
ogrne zemlje vrt,
vi znanite vstajenje,
kot znanite zdaj smrt!

